

Arrest

nr. 195 136 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en

de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 27 april 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelt de verzoekende partij geen middel, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.

Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens verwijst de verzoekende partij naar het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 20 en 21 van het VWEU.

De verzoekende partij laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate dat het uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad op het volgende.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat waar de verzoekende partij bij aanvang stelt dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft, doch reeds geruime tijd in België verblijft bij haar schoonbroer met de Belgische nationaliteit, zij niet aangeeft op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde hiermee rekening diende te houden.

De verzoekende partij meent verder dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat en dat de motivering van de gemachtigde geenszins kan worden aanvaard. Zij verwijst hierbij naar (de artikelen 6 en 7 van) de richtlijn 2004/38/EG en betoogt, wat de concrete elementen in casu betreft, dat de referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden neergeschreven in voornoemde artikelen van de richtlijn 2004/38/EG, en zich dus kan beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 van het VWEU. Zij stelt dat de referentiepersoon samen met haar iets meer dan drie maanden in Duitsland heeft verbleven, dat de referentiepersoon aan geen voorwaarden moet voldoen wanneer hij voor een periode van drie maanden in Duitsland verblijft en dat pas na het verstrijken van deze periode er voorwaarden worden opgelegd. De referentiepersoon verbleef op het Duits grondgebied voor een periode van meer dan drie maanden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, waardoor hij niet ten laste viel van het sociale bijstandstelsel van Duitsland, aldus de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden de voorgelegde documenten opsomt en vervolgens stelt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Duitsland gedomicilieerd was. De gemachtigde betoogt verder dat echter uit deze gegevens niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. De gemachtigde besluit op dit punt dat bijgevolg niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in de richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2) en dat hij dan ook geen beroep kan doen op artikel 21 van het VWEU en de richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Vorst verwijst de gemachtigde naar de gegevens van het Rijksregister en besluit dat uit de combinatie van de betreffende elementen dan ook blijkt dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet

“inschrijven” naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn schoonbroer volgens artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot loutere beweringen. Hiermee kan zij echter geen afbreuk doen aan de door de gemachtigde onder meer aangaande de neergelegde documenten gemaakte vaststellingen. Er dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij slechts de in de bestreden bijlage 20 opgesomde documenten heeft neergelegd en dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op de overige motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het geheel niet ingaat zodat eraan evenmin afbreuk kan worden gedaan.

De verzoekende partij stelt voorts dat het volstrekt onduidelijk is hoe zij kan aantonen dat zij de referentiepersoon vergezeld naar het buitenland, dat zij namelijk geen verblijfsrecht en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers geniet waaruit haar vertrek of aankomst zou kunnen blijken, noch in Duitsland een verblijfsrecht geniet of genoot. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog evenmin afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden. De Raad wijst er tevens op dat redelijkerwijs van de gemachtigde niet kan verwacht worden dat hij zou opsommen wat als bewijs dient te worden voorgelegd.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar betoog aangaande dit punt hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting en slechts op summiere wijze concretiseert door op te werpen dat “de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek (heeft) geleverd naar de situatie van verzoeker” en dat dit “onbehoorlijk gedrag uit(maakt) van de Minister van Binnenlandse Zaken”. Uit hogerstaande uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht is echter gebleken dat de verzoekende partij niet op concrete wijze aantoont dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ook is uit het voorgaande gebleken dat niet wordt aangetoond dat het manifest om een onredelijke beslissing zou gaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

2.2 Op 4 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 oktober 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 27 april 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld:

“De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De advocaat van VzP merkt op dat in de beschikking wordt gesteld dat de referentiepersoon niet kan aantonen verblijfsrecht te hebben in Duitsland. Hij was 3 maanden gedomicilieerd in Duitsland en gelet op het feit dat het vrij verkeer geldt voor drie maanden moet hij niks bewijzen. De advocaat van VzP

merkt verder op dat verzoeker illegaal is en het dus onmogelijk was om zich in te schrijven of om zijn aanwezigheid te melden. Hij is bijgevolg niet in de mogelijkheid om aan te tonen dat hij is meegereisd naar Duitsland.

VwP sluit zich aan bij de beschikking”.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen slechts elementen herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift had aangevoerd en dat hierop middels de beschikking van 6 februari 2017 reeds werd geantwoord. In de mate dat zij benadrukt dat de referentiepersoon niet langer dan drie maanden in Duitsland heeft verbleven en zij dus niet moet aantonen dat hij aldaar verblijfsrecht had, blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing en uit de beschikking dat de verwerende partij van oordeel is, onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie, dat, om een beroep te kunnen doen op artikel 21 VWEU en Richtlijn 2004/38 of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, moet worden aangetoond dat de referentiepersoon een verblijfsrecht kreeg krachtens de laatst vermelde richtlijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij betoogt het hiermee niet eens te zijn, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins op concrete wijze ingaat op de motieven uit de beschikking van 27 april 2017 zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

2.4 Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 27 april 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS